

El Col·legi d'Arquitectes de Girona mostra l'arquitectura de Glenn Murcutt, premi Pritzker 2002

La mostra, que es podrà veure fins el 12 de setembre de 2006, respon a la voluntat de donar a conèixer l'obra d'arquitectes premiats amb el Pritzker.

Girona, a 21 de juliol de 2006 – La Demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya va obrir ahir l'exposició **Glenn Murcutt: Ecologisme i Paisatgisme en l'Arquitectura**, comissariada per l'arquitecta Joana Roca i organitzada pel Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i el Col·legi Oficial d'Arquitectes de les Illes Balears. L'exposició dona a conèixer l'obra d'aquest arquitecte australià que fou guardonat al 2002 amb el Premi Pritzker, el guardó equivalent al premi Nobel però en arquitectura i que té com a propòsit reconèixer als arquitectes vius el treball dels quals demostrï talent, visió, compromís i sigui una contribució clara i positiva a la humanitat.

La mostra, que es podrà visitar fins el 12 de setembre de 2006 a la Sala d'Exposicions de la Demarcació de Girona del COAC (Pl. Catedral, 8. Girona), és d'accés gratuït.

Glenn Murcutt: Ecologisme i Paisatgisme en l'Arquitectura recull 14 projectes entre els quals trobem habitatges unifamiliars i edificis públics. Cada obra s'exposa mitjançant 2 panells que contenen plantes, seccions, fotos i textos explicatius. Així hi trobem la Casa Maie Short a Kempsey (1974-75 i 1980), la Casa i Estudi Ball-Eastaway a Glenarie (1980-83), la Casa Magney a Bingi Point (1982-84), la Casa Fredericks a Jamberoo (1981-82), la Casa Magney a Paddington (1986-90), la Casa Done a Mosman, Sydney (1988-91), la Casa Marika-Alderib a Eastern Arnhem (1991-94), la Casa Simpson-Lee a Mount Wilson (1989-94), la Casa i Estudi Ball-Eastaway a Glenoire, Sydney, (1980-83), el Museu d'Història Local i Oficina Turística de Kempsey (1976/79-82, 1986-88), el Centre d'Art d'Arthur Yvonne & Boyd a Riverdale (1996-99), el Museu de Minería i Minerals a Nova Gal·les del Sud (1987-89), el Centre d'Interpretació del Paisatge del Parc Nacional de Kakadu (1992-94) i l'Edifici de l'Aduana a Sydney (1993).

L'elecció de Glenn Murcutt respon a la integració de la seva arquitectura en el paisatge i al vessant ecologista i mediambiental de la seva obra. Tal com va dir el jurat del Pritzker: "Les seves estructures suren sobre el terreny o, en paraules dels aborígens de l'oest d'Austràlia, als quals Murcutt cita sovint, 'toquen suaument el terra'". Una altra de les frases de Murcutt que mostra com encara la professió és: "Com que la majoria de nosaltres ens passem la vida realitzant tasques quotidianes, el més important es realitzar-les extraordinàriament bé". Murcutt té la capacitat necessària per distingir entre allò que és necessari i allò que és accessori en la seva vocació artesana i la seva sensibilitat paisatgística, habilitats que l'han convertit en un arquitecte admirat pels seus contemporanis per ser el creador d'un llenguatge identificable amb l'arquitectura australiana.

Nota biogràfica

Glenn Murcutt va néixer l'any 1936. Va créixer al districte de Morobe, a Nova Guinea, on va desenvolupar un gran interès per l'arquitectura senzilla i primitiva. El seu pare el va introduir a l'obra de l'arquitecte alemany Ludwig Mies van der Rohe i a la filosofia d'Henry David Thoreau, autors que n'han determinat l'estil arquitectònic.

En una primera fase, Murcutt va desenvolupar un estil molt similar al de Mies van der Rohe. Posteriorment, va introduir els elements regionals més propers a la natura, la qual cosa s'ha traduït en una barreja de pragmatisme i de lirisme que l'ha portat a crear cases senzilles que es relacionen i fusionen amb l'entorn. Per tal d'aconseguir aquesta harmonia amb el paisatge, els seus edificis - majoritàriament habitatges unifamiliars - s'integren amb l'entorn, modificant-lo mínimament, i eviten el contacte amb la superfície terrestre, tot elevant el paviment uns centímetres per tal de no malmetre l'equilibri de l'ecosistema. A les parets de les seves construccions predomina el vidre, la fusta i la xapa, cosa que afavoreix el contacte dels habitants amb el paisatge.

Al 1969 funda la seva pròpia empresa d'arquitectura; pensa que si treballa sol, si s'ha de preocupar pel fet d'on vindrà el pròxim dòlar, se sent menys pressionat que si treballa per a una gran empresa. I quan li sorgeix un projecte que necessita més dedicació, s'associa amb altres arquitectes pels quals sent un gran respecte.

Per a més informació:

Departament de Comunicació COAC Girona: Vanessa Masip. ☎ 972 .41.28.96 – ✉: premsa.gir@coac.net
Sala de Premsa: http://www.e-coac.org/premsa/e-coac_noticies/